

Chương 19

Ông Ngoại Anh Minh

Phùng bà mẹ mặc kệ nàng có sữa hay không sữa, lầm bầm nói: "Là con trai? Là con trai? Không có khả năng! Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy! Không phải là người nghĩ con trai muốn điên rồi, không bình thường, tự mình nghĩ ra? Nếu không nữa thì, người lúc ấy hoa mắt nhìn lầm rồi?"

Phùng Thị vừa rơi lệ, vừa từ bên gối đầu lấy ra một vật cho Phùng bà mẹ xem, chính là miếng lụa màu xanh bao trên người Đỗ Quyên lúc ấy.

Nàng hạ giọng rỉ tai nói: "Nương, ta thật sự không sai!"

Phùng bà mẹ thấy thứ này, muốn không tin cũng không thể.

Nàng nhìn về phía Đỗ Quyên trong giường, thanh âm run run, mang theo sợ hãi: "Đừng nói là người ta đứng dịp đi ngang qua, gặp người sinh một con trai, lấy nha đầu kia đem hắt đổi đi đi?"

Nàng không dám tưởng tượng khả năng cháu ngoại bị sói ăn, ý tưởng kia làm cho nàng cảm thấy ngực đau đến hoảng.

Phùng Thị vội vàng lắc đầu, đem tình hình lúc đó cẩn thận nói một lần nữa.

Phùng bà mẹ như cũ không thể tin tưởng, nói: "Thật trùng hợp! Thật trùng hợp! Nha đầu kia ở đâu tới?"

Hai mẹ con nhỏ giọng phân tích một phen, cuối và không thể phán định được lai lịch của Đỗ Quyên.

Phùng bà mẹ chịu không nổi, đứng lên nói: "Không được, ta nói với cha người."

Phùng Thị vẫn chưa ngăn cản nàng.

Tại nhà mẹ đẻ, phạm chuyện lớn một chút đều do cha quyết định.

Vì thế, Phùng bà mẹ đi đến bên cửa sổ, hướng ra bên ngoài kêu lên: "Cha hắt, người vào phòng, ta cùng người nói chuyện này."

Phùng Trường Thuận liền đi vào.

Bên ngoài trời đã mờ tối, Hoàng Lão Thực thấy cha vợ vào phòng, do dự có nên theo vào hay không. Phùng Hưng Phát ngăn hắt lại, hỏi hắt chuyện lá trà, nói là ngày mai muốn lên núi hái chút trà đại mang về.

Hoàng Lão Thực liền dừng bước lại, cùng anh vợ nói tình hình bốn phía trên núi.

Phùng Trường Thuận vào phòng, Phùng bà mẹ thấp giọng lại đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Phùng Trường Thuận nghe cũng ngây người.

Hắn không nghĩ tới lúc mới kết thông gia nói chuyện một câu thành tiên tri. Nếu việc này phát sinh trước khi hắn nói, hắn muốn tát mình hai cái, trừng phạt mình thối miệng.

Bất quá, rốt cuộc là nam nhân, chấn kinh một hồi, hắn liền nhìn Phùng Thị nói: "Đem đứa bé cho ta nhìn xem." Ánh mắt nhìn về phía Đỗ Quyên trên giường.

Phùng Thị liền ôm Đỗ Quyên dậy, đưa cho cha. Phùng bà mẹ thấp đèn, dòi một băng ghé đến bên giường, đem đèn cẩn thận đặt trên ghé.

Đỗ Quyên tuy nhắm hai mắt, vẫn cảm giác mình bị một đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chú.

Nàng vội vàng trấn định, làm bộ như ngủ say cái gì cũng không biết.

Cũng thật lạ, việc này hoàn toàn không quan hệ với nàng, nàng cũng là người bị hại, nhưng lúc này đối mặt một nhà 3 người, nàng chỉ thấy chột dạ sợ hãi.

Ánh mắt trẻ sơ sinh là vô ý thức, nàng người trưởng thành, ánh mắt của nàng sẽ tiết lộ suy nghĩ trong lòng. Hơn nữa những gì nàng chứng kiến hay nghe thấy, cảm thấy ông ngoại này là người lợi hại, lai lịch nàng không rõ ràng, nếu cứ chỉ quái dị sợ hãi nhìn ra đầu mối.

Phùng bà mẹ thấy lão già chăm chú nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, cẩn thận hỏi: "Cha hắn, đứa bé này có cái gì không đúng?"

Phùng Trường Thuận đang xuất thần nhìn Đỗ Quyên, nghe vậy thanh tĩnh, hừ nhẹ một tiếng nói: "Có cái gì không đúng? Một đứa bé còn bú sữa có thể có cái gì không đúng! Không đúng cũng là người ném nàng, đứa bé có chuyện gì? Thật là nghiệp chướng!"

Đỗ Quyên nghe xong lời này quả thực lệ nóng doanh tròng, trong lòng hô to "Ông ngoại anh minh", hận không thể mở mắt ra đối với hắn cười một cái, rồi hôn gió.

Ô ô, ông ngoại thật là người tốt!

Phùng Thị nói ra bí mật từ đáy lòng, cảm xúc thả lỏng hơn, tuy còn thương tâm, cũng chỉ là thương tâm mà thôi.

Lúc này nói tiếp: "Đứa bé này cũng đáng thương. Đừng nhìn nàng hiện tại nhu thuận nghe lời, chỉ cười không khóc, ngày đó ta đi tìm mới thấy nàng,

nàng khóc thê thảm, nghe thấy làm người ta không đành. Nghĩ là bị cha mẹ bỏ, tuy không hiểu chuyện, trong lòng cũng là sợ. Từ lúc ta ôm nàng, nàng lại khóc một hồi, sau này không khóc qua. Sáng sớm hôm qua Lâm Xuân đề nàng một chút, nàng cũng chỉ gào hai tiếng liền ngừng."

Phùng bà mẹ nghe xong, vén vạt áo lên lau nước mắt, nói: "Sao lại không hiểu? Tuy trẻ sơ sinh không biết nói, kỳ thật trong lòng đều hiểu được. Người suy nghĩ một chút, mặc kệ đứa bé nào, khi hấn khóc thật dữ dội, chỉ cần mẹ vừa tiếp xúc với tay ôm qua đi, hấn liền ngưng khóc. Đứa bé này bị người để tại trong sơn cốc, cô linh, nàng có thể không sợ không khóc sao!"

Phùng Trường Thuận lại nhìn khối lụa xanh kia, thở dài: "Đáng thương! Đây cũng là duyên phận hai mẹ con người. Người không có con trai, nàng không có cha mẹ, vừa lúc. Chỉ là đứa bé này nhìn như nhà người có tiền, để người nhặt được, sau này phải qua cuộc sống khổ."

Phùng bà mẹ bất mãn nói: "Cứ cho là ngày khô, tốt xấu sống sót, so với cái gì cũng tốt hơn. Cháu ngoại ta ngay cả là chết hay sống còn không biết đâu!"

Phùng Thị lại thấp giọng nức nở.

Phùng bà mẹ xô dịch đến đầu giường ngồi xuống, ôm lấy bả vai nàng gọi "Con của ta", rồi nàng rơi lệ theo.

Phùng Trường Thuận ngàn tư vạn nghĩ một lát, cuối và dặn dò con gái nói: "Việc này ngàn vạn không thể nói với người khác, nhất là công công bà bà người. Nam nhân của người cũng không thể nói, quay đầu nói ra thì phiền toái. Người cái gì cũng đừng nghĩ, cứ cho là sinh một bé gái."

Hấn nhớ thông gia lúc trước kiên cường, trong lòng chỉ thấy thua thiệt Hoàng gia.

Mặc kệ con gái ăn bao nhiêu khổ, đem con trai làm mất, nói ra đều không được tốt, cũng nói không rõ, chỉ có thể gạt.

Phùng Thị cũng biết lợi hại, rung rung gật đầu.

Phùng bà mẹ khuyên nhủ: "Mất thì đã mất, không có biện pháp. Có lẽ đây là số mệnh. Ngẫm lại hai đứa trước, cũng sinh ra, cũng không bỏ, nhưng rốt cuộc vẫn không nuôi sống. Cho nên nói đi, đây đều là mệnh! Nói lời không nên nói, cứ cho là hấn té ngã chết thì xong rồi. Người cũng đừng nghĩ hấn, thân mình xương cốt ép buộc sụp đổ. Không thể sinh dưỡng, đó mới là đại sự đâu."

Một lời nhắc nhở Phùng Trường Thuận, hấn chỉ hơi trầm ngâm, lập tức phân phó nói: "Bà già, ngày mai chúng ta ở lại một ngày, ngày sau ta và Hưng Phát hai người đi về trước, người ở lại đây, hầu hạ Tú Anh đến trắng tròn. Nhất định phải đem thân thể nàng dưỡng cho tốt, năm sau sinh tiếp."

Gia đình nông dân, không con trai là không được.

Phùng bà mẹ vội vàng gạt đầu.

Bởi nói tới chuyện không có sữa, nàng đem chuyện Lâm Đại Đầu làm khó để nói một lần.

Phùng Trường Thuận nghe xong cả giận nói: "Ngày mai đừng đi xin, nấu nước cơm cho ăn. Khi ta còn nhỏ chính là ăn nước gạo lớn lên. Coi đầu ai thấp hơn!"

Phùng Thị vội vàng nói: "Đại Đầu ca ham món lợi nhỏ, ta đưa vài thứ cho hắn, cũng không đáng giá gì. Lâm tẩu tử sữa rất dồi dào, dưỡng 2 đứa bé rất dễ dàng. Đứa bé này, tốt xấu gì cũng muốn nuôi sống nàng, bằng không như mất 2 đứa bé, còn không bằng hiện tại không cần nuôi. Đỡ phải mất công không, đến lúc đó vừa thương tâm, đứa bé chịu tội, ta cũng khổ sở."

Phùng bà mẹ nói: "Ta không phải luyến tiếc. Ta buổi chiều đếm qua, tổng cộng người ta đưa sáu con gà, 280 cái trứng gà, còn lại đều là bột linh tinh. Thứ đó không thể ăn hết, còn phải đi trả lễ nhân tình. Nếu là chia chút đưa cho nhà hắn, người còn ở cữ gì chứ? Con gái, nếu thân mình người dưỡng không tốt, không thể sinh dưỡng, làm sao đây? Xem người này, mặt đều gầy!"

Phùng Thị không cho là đúng, trước đây nàng ở cữ, dâu có chú ý như vậy, còn không phải đều là lừa gạt vài ngày liền qua đi.

Nhưng lần này bất đồng, nàng cũng sợ lưu lại bệnh căn, không thể sinh dưỡng thì phiền toái, bởi vậy không biết như thế nào cho phải.

Đỗ Quyên thấy mọi người vì mình buồn lo như vậy, trong lòng rất xin lỗi.

Cuối cùng vẫn là Phùng Trường Thuận định đoạt, trầm giọng nói: "Vậy thì đưa! Nhưng không thể đưa một lần, một ngày lấy 2 cái trứng gà cho hắn. Loại người như vậy, người đưa lại nhiều hắn đều ngại ít, một ngày cho một ít, ăn xong sữa cho trứng, thanh toán xong, 2 cái trứng là đủ. Ta không tin, vợ hắn nay còn xem như ở cữ giết gà ăn đường đỏ."

Đỗ Quyên nghe xong muốn cười. Ăn xong sữa cho trứng, thật là "trứng sữa thanh toán xong".

Phùng bà mẹ và Phùng Thị vội đều gạt đầu.

Chương 20

Vào Núi

Phùng Trường Thuận lại nói: "Ngày mai ta và con rể vào núi, gọi Hưng Phát và vợ hãnh đi vào. Minh Anh cũng đi, hái chút trà dại và măng mang về nhà, lại lưới chút tôm cá thêm đồ ăn."

Nói tới cái này, lại vội hỏi con gái trong nhà có lưới không.

Phùng Thị nói không có.

Phùng Trường Thuận lại một trận oán giận, lúc này ngay cả Phùng Thị cũng thảm oán, nói nàng và con rể sẽ không sống nổi, không biết an bài gì hết. Trong núi lớn này cái gì cũng không có, cả ngày đều là đầu gỗ, chỉ biết trông trọt đồn củi, không thể nghĩ thêm một chút việc làm.

Nói xong lập tức đứng dậy, đem Đỗ Quyên giao cho Phùng bà mẹ, bước nhanh ra ngoài.

Ra tới cửa, lại quay đầu lại nhìn mẹ con nàng thấp giọng dặn dò: "Các người kín miệng chút, tốt nhất đừng nói. Nếu một chút tin tức truyền ra là chỉ có nước khóc thôi!"

Phùng bà mẹ và Phùng Thị vội vàng mạnh mẽ gạt đầu.

Phùng Trường Thuận mới đi ra ngoài như gió cuốn.

Bên trong, Phùng bà mẹ đem Đỗ Quyên đặt lại trên giường, khẽ giọng nói với con gái: "Được rồi, có cha người ở đây, cái gì cũng không sợ. Ta ở đây hầu hạ người đến trắng tròn. Chờ sang năm, ta lại có một đứa nữa. Ngủ đi. Tội nghiệp! một người ôm tâm sự qua vài ngày, ốm như ma. Đừng suy nghĩ nữa!"

Phùng Thị trầm thấp "Ân" một tiếng, ngoan ngoãn nằm xuống.

Giờ khắc này, ngay cả Đỗ Quyên cũng cảm giác được nàng yếu đuối, ý lại cha mẹ.

Bên ngoài, Phùng Trường Thuận nhìn Hoàng Lão Thực nói: "Con rể, ta vừa nghe nhạc mẫu người nói, vợ người còn chưa xuống sữa. Cái này không được! Ta nghĩ nàng sinh con trên núi, một người ôm con chịu đựng xuống núi, sợ là thua thiệt lớn. Ta thương lượng với nhạc mẫu người. Ngày mai chúng ta ở thêm một ngày, giúp người đem chuyện trọng yếu trong nhà làm, ngày một mới đi. Sau đó nhạc mẫu người ở lại, hầu hạ vợ người đến trắng tròn, giúp nàng đem thân mình bù lại, đỡ phải lưu lại bệnh căn."

Hoàng Lão Thực nghe xong vui mừng, luôn miệng nói tốt.

Hắn cầu còn không được, có cha vợ ở lại, cảm thấy lòng dạ đều đủ chút.

Phùng Hưng Phát nghe xong kinh ngạc, hỏi: "Cha, chậm một ngày không có việc gì. Ngày mốt nương không về chung với chúng ta sao?"

Phùng Trường Thuận gật đầu nói: "Nương người ở lại, hầu hạ em gái người đèn trắng tròn. Đợi trắng tròn ta lại tới đón nàng về."

Phùng Hưng Phát bất mãn nhìn em rể nói: "Nương người không thể tới hầu hạ sao?"

Phùng Trường Thuận khoát tay nói: "Đừng nói lời này. Bà thông gia tới hầu hạ không được, nói không chừng còn nôn khí."

Xoay mặt nhìn Hoàng Lão Thực nói: "Ngày mai ta an bài như vậy: chúng ta một lượt lên núi, để nhạc mẫu người ở nhà chiếu ứng. Ba người đàn ông chúng ta đón củi, tận lực chặt nhiều chút. Tẩu tử và muội tử người hái chút lá trà, rồi đi lưới cá. Người có thể mượn được lưới đánh cá không?"

Hoàng Lão Thực vội nói: "Có thể, có thể mượn được."

Phùng Hưng Phát gấp quá vội nói: "Cha, ta vừa hỏi muội phu, trà đại mọc trên núi cao, không phải khắp nơi đều có. Không bằng như vậy..."

Phùng Trường Thuận cẩn thận hỏi thăm trà đại, đường núi ở và vị trí với suối nước, vừa đón củi vừa đợi, cuối cùng an bài: Ngày mai dậy sớm, bao gồm Phùng bà mẹ, mọi người đi vào núi một lượt, hái trà trước bởi vì lá trà buổi sáng hái tốt nhất. Sau đó Phùng bà mẹ trở về nấu cơm, Phùng Trường Thuận mang theo con dâu và con gái đón củi, Hoàng Lão Thực và Phùng Hưng Phát kiêng về nhà. Nếu còn nhiều sức, lại cắt chút măng khô hoặc những chuyện khác.

Hoàng Lão Thực nghe xong kích động không thôi, chụp chân nói: "Đều nghe cha."

Phùng Hưng Phát lại nói: "Phải đợi làm bữa xong ăn sáng, sáng mai lên núi. Buổi cơm trưa chờ ta và muội phu mang củi trở về sẽ mang tới."

Hoàng Lão Thực lại nói: "Ai, đại ca nói rất đúng. Đây liền giảm bớt thời gian đi về ăn cơm."

Nói chuyện, bởi bên ngoài trời tối, mọi người chuyển dời đến nhà chính thương nghị, ngay cả Phùng bà mẹ cũng đi ra nói vài câu, nhắc nhở phải mang theo những gì.

Đỗ thị và Phùng Minh Anh ở phòng bếp thu thập xong, lại đun nồi lớn nước ấm cho mọi người rửa chân, lúc này bụng ngọn đèn lại đây, cũng ngồi tại trên băng ghế nhỏ yên lặng nghe.

Một gia đình thương nghị hưng trí bưng bưng, phảng phất như ngày mai không phải đi ra ngoài làm việc, mà là đi du lãm cảnh xuân.

Phùng Minh Anh nghe nói đi hái lá trà, cho là thú vị, hưng phấn hỏi.

Phùng Hưng Phát hắt nước lạnh vào tiêu muối tử nói: "Người đừng cao hứng quá sớm. Quay đầu một đùng khóc, đừng hy vọng ta công người xuống núi!"

Phùng Minh Anh nhú nhú cái mũi nhỏ, "Hừ" một tiếng nói: "Đại ca xem thường người."

Hoàng Tước Nhi thấy mọi người nói mạnh mẽ mười phần, cũng muốn đi. Nhưng nàng quá nhỏ, đích thực không thể giúp được cái gì. Bởi vậy nuốt xuống ý niệm, mở to một đôi mắt sáng, xem cái này, lại nhìn cái kia, cảm thụ sinh hoạt đầy nhiệt tình.

Nội dung không phức tạp, thực dễ dàng nhớ, Phùng Trường Thuận liền tuyên bố "Cứ như vậy đi! vợ Hưng Phát và Minh Anh làm chút lương khô, những người khác ngủ sớm chút."

Vì thế, các nam nhân đi phòng bếp rửa mặt rửa chân.

Chờ bọn hán rửa xong, Đỗ thị và Phùng Minh Anh đi phòng bếp vội vàng làm bột ngô bánh ngô, lại nấu nửa nồi khoai núi, ngày mai mang lên núi làm lương khô.

Một đêm này, mấy nam nhân ngủ tại phía tây trên gác xép.

Không có đệm chăn nhiều, trải rom chính là giường.

Đỗ Quyên nghe thấy bọn họ leo lên thang gỗ từ trên xuống dưới chuyển cỏ rom trải giường chiếu, tiếng vang tuy không lớn, chấn động lại rõ ràng lọt vào tai.

Phùng Trường Thuận nằm xuống xong, nói rất tốt, thực mềm mại, không ra hơi ẩm và khí lạnh, giống như ngủ trên giường. Tiếp theo, lại dùng giọng điệu cảm thán hâm mộ khen nhà con rể lâu các dùng tốt, có thể đựng đồ, người có thể ở, tóm lại là đề cao để dẫn dụ lợi dụng.

Hoàng Lão Thực hiếm khi nghe cha vợ khen mình, hết sức cao hứng, vỗ ngực cam đoan nói, đợi có rảnh, tốn chút khí lực tìm gỗ tốt làm đồ cho em vợ lấy chồng dùng.

Phùng Trường Thuận nói: "Cái này phải phí nhiều công sức."

Ngẫm lại xem, vào núi sâu tìm gỗ tốt, trước đốn xuống rồi khiêng về Hoàng gia, lại chuyển ra ngoài núi. Cho dù là lao động cường tráng, mỗi người mỗi chuyến một ngày cũng chỉ có thể khiêng một cây gỗ. Muốn thu thập chế hòm xiềng ngăn tử chờ vật liệu, không phải tốn biết bao công sức sao?

Hoàng Lão Thực cười nói: "Ta không có bản lĩnh, khí lực vẫn phải có. Sau mùa thu chặt cây mang về nhà trước. Đợi đầu xuân, nhạc phụ và đại ca vào núi. Chúng ta dùng nửa tháng một tháng công phu, chuyên nó năm sáu lần còn không xong?"

Phùng Trường Thuận nghe hẳn thế nhưng lần này lên kế hoạch, hết ý đồng thời vui vẻ. Lúc này hẳn lại cảm thấy con rể này mình không chọn sai, tuy đàn một chút, thắng ở chỗ tâm địa tốt.

Như vậy hao phí nhân lực và công phu, so ngoài núi chế đồ cưới còn muốn lãng phí. Nhưng nếu là tìm được gỗ tốt, làm ra dụng cụ khiến người sáng mắt.

Vì thế, mấy người lại khơi dậy một đợt kế hoạch mới đầy nhiệt tình.

Không biết qua bao lâu, thanh âm đàm thoại giảm xuống, thôn núi trong đêm yên lặng hẳn.

Đỗ Quyên giãy giụa nghe người ta nói, Phùng Thị bên cạnh đã sớm chìm vào giấc ngủ. Nàng đau khổ 2 buổi tối, hôm nay đem bí mật trong lòng nói hết ra, phảng phất đỡ xuống gánh nặng, tâm thần buông lỏng, mệt mỏi ập đến, dễ dàng liền ngủ say.

Nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, Đỗ Quyên cũng thấy an tâm, mông lung đi vào giấc ngủ, ngay cả bà ngoại nghỉ ngơi lúc nào cũng không biết.

Chương 21

Thắng Lợi Trở Về

Ngày hôm sau, Đỗ Quyên bị tiếng ồn làm bừng tỉnh.

Mở mắt nhìn, bên ngoài trời còn chưa sáng, trong phòng thấp sáng đèn dầu.

Phùng bà mụ ăn mặc gọn gàng, không phải chải đầu cài hoa, mà là vì vào núi chuẩn bị, tay chân cả người đều bao kín, còn vừa dặn Phùng Thị: "Người ăn xong nghỉ một hồi. Đợi buổi sáng đói bụng, lại múc một chén canh gà ăn, nương cũng nên trở về."

Phùng Thị bưng bát gì đó ăn, cũng không nói.

Phùng bà mụ nói xong, quay đầu phân phó Hoàng Tước nhi: "Tước Nhi, ở nhà. Nghe nương người sai bảo, làm chân chạy. Đợi trời sáng, thỉnh Thím Lâm lại đây hỗ trợ cho muội muội bú sữa. Trứng gà ta chuẩn bị xong, lúc đi đem qua, nói bà ngoại đưa ..."

Sớm như vậy bị đánh thức, Hoàng Tước Nhi cũng không buồn ngủ, thực tình thân, nghe bà ngoại dặn dò, gật đầu không ngừng.

Bên ngoài, các nam nhân cũng bận rộn, tìm Đông hỏi Tây, nhắc nhở nhau:

"Đòn gánh dây thừng đều cầm rồi à?"

"Cầm rồi."

"Đao đâu? Đao cắt xong, ngàn vạn lần đừng làm mất."

"Minh Anh, giỏ này là của người, lúc đi đừng quên."

"Vợ Hưng Phát, đem đồ ăn xếp vào. Trên đường ăn nữa."

Phảng phất sợ làm người trong thôn thức giấc, mọi người nói chuyện đều giảm thấp xuống cổ họng, thanh âm nặng nề.

Loạn một trận, cuối cùng cảm thấy thỏa đáng.

Nhưng Phùng Trường Thuận lại không hài lòng, oán giận nói: "Nếu có một con chó mang theo vào núi thì thì tốt hơn. Con rể, không phải cha nói người. Người trong núi sao có thể không nuôi một con chó chứ!"

Phùng Hưng Phát cũng cảm thấy đây là một sự tiếc nuối, bởi vậy cười nhạo em rể không năng lực: "Ta thấy người bên ngoài đều nuôi. Là người sợ khó khăn. Chỉ nuôi hai người, còn đem Tước Nhi nuôi thành con quý nhỏ tóc vàng."

Hoàng Lão Thực cười làm lành nói: "Trở về sẽ bắt một con chó nuôi."

Ngữ khí thập phần xin lỗi, phảng phất như tỉnh ngộ quá muộn, muốn lập tức bắt một con chó về, cũng không thể lập tức nuôi lớn mang lên núi, bởi vậy tỏ vẻ áy náy.

Rốt cục muốn xuất phát. Phùng Minh Anh chạy vào trong phòng như một trận gió, thanh âm hưng phấn không hề nén được nhìn Phùng bà mẹ thấp giọng thúc giục: "Nương, nhanh lên! Cha kêu đi kìa!"

Phùng bà mẹ vội vàng cầm lấy thùng đựng một cái bao, nói: "Đến liền! Đến liền!"

Vừa xả vật áo đi ra ngoài, vừa dặn dò Phùng Thị, nàng rất nhanh sẽ trở về, con gái không nên gấp.

Phùng Thị sáng giọng: "Nương đi nhanh đi! Ta không phải trẻ con."

Tiếng mở cửa đóng cửa vang lên, trong sân tiếng bước chân tạp nhạp dần dần đi xa. Sáng sớm bị người kinh động, trong thôn vang lên liên tiếp tiếng chó sủa, Hoàng gia lại yên lặng.

Đỗ Quyên cũng bị bọn họ gọi lên hưng trí, nhưng không có khả năng đi cùng, chỉ có thể từ đôi câu vài lời của mọi người cho ra một chút ấn tượng, cố gắng tưởng tượng cảnh hái trà, cắt măng, đốn củi. Không thể làm việc vất vả, trong tưởng tượng thập phần thú vị.

Đợi Hoàng Tước Nhi đóng cửa trở về, Phùng Thị nói: "Tước Nhi, đến ngủ thêm một hồi."

Vì thế, ba mẹ con lại ngủ say.

Tuy người đều đi, nhưng khi đi hết thấy đều an bài tốt, Phùng Thị không bận tâm như hai ngày trước, an tâm ngủ, dưỡng sức ở cũ.

Điểm tâm xong, hai mẹ con lại ngủ một giấc, tỉnh giấc, Phùng bà mẹ và Hoàng Lão Thực đã trở lại.

Phùng bà mẹ trở về không lên núi, Hoàng Lão Thực đưa nhạc mẫu trở về, thuận tiện đem lá trà hái được về, lại vội vàng vào núi.

Mặc dù Phùng bà mẹ mệt nhưng hết sức cao hứng, hưng phấn nói với con gái hái được bao nhiêu trà, lá trà sáng rõ thế nào, "Chúng ta đi 2 đỉnh núi, hái được 2 giỏ dâu. Nếu không phải lo chuyện trong nhà, ta còn muốn đi chỗ khác hái. Là người cha nói, chúng ta lại không đem bán, sao cho mình uống. Nhiều thế này, đủ uống một năm ta mới không đi, lại nói còn phải đốn củi."

Ngoài núi, thứ khác còn dễ nói, chỉ là trà này không phải nhà bình thường có thể uống. Nay dựa vào con rể, Phùng gia có trà uống, có thể mất hứng sao?

Phùng Thị thấy mặt nương đầy hưng phấn, mỉm cười nói đọi ngo nhàn, đem trà sao, bằng không mang ra ngoài dễ bị hư.

Phùng bà mẹ cười nói: "Cái này ta không biết."

Phùng Thị nói: "Cũng không khó lắm, chính là một bên nhu một bên sao. Lại nói, chúng ta sao cho mình uống, không phải cầm bán, màu trà sao kém chút cũng không phải chuyện lớn gì."

Phùng bà mẹ gật đầu, bận rộn đi nấu cơm.

Theo sau, Hoàng Lão Thực và Phùng Hưng Phát không ngừng chuyển củi về nhà, mệt thở hổn hển như trâu. Chuyển hai chuyển, chuyển không nổi nữa, liền ngồi ở nhà. Một góc sân chát đầy xanh đậm cảnh tùng cùng những nhánh cây khác.

Người trong thôn không rõ nội tình, thấy lú lười, đều nói Hoàng Lão Thực không thành thật, cha vợ và đại cứu tử không dễ dàng đến một chuyển, còn bắt thay mình làm việc.

Hoàng Lão Thực không xấu hổ cười, thập phần tự hào: ai kêu hấn cười được khuê nữ trong sạch đâu, nhà người ta cũng không phải ai đều được như vậy.

Buổi trưa, Hoàng lão cha chuẩn bị kêu thông gia qua ăn cơm, nhưng tìm không thấy người, đều lên núi giúp đại con trai làm việc. Hấn không khỏi xấu hổ, ăn cơm xong, kêu con trai út cũng lên núi hỗ trợ.

Hoàng hôn buông xuống, người ra ngoài đều trở lại.

Sân Hoàng gia lại náo nhiệt lên, một người mang cây đuốc tẩm dầu tùng, chiếu sáng lên cho mọi người làm việc.

Củi lửa không kịp thu thập, chỉ có thể đọi phơi nắng khô Hoàng Lão Thực tự mình chế.

Ngoài ra, cả nhà hợp lực làm khô một ngọn núi nhỏ, bắt đến bốn năm cân cá lớn nhỏ. Lập tức rửa rửa, nấu nấu, rất nhanh mùi cá bốn phía phòng bếp, chớ lại xao động bất an.

Còn có măng tươi, nấm núi, đều đổ dưới đất thu thập.

Nghe bên ngoài khí thế ngất trời ồn ào náo động. Đỗ Quyên ngủ một ngày, oa oa kêu to, mãi đến khi Phùng Minh Anh ôm nàng ra, nàng mới im tiếng.

Phùng Minh Anh lấy làm kỳ nói: "Nương, người xem đứa bé này cũng thích náo nhiệt. Mới vừa rồi còn khóc nháo không thuận theo, vừa ra tới liền ngừng khóc."

Phùng bà mẹ đang và Hoàng Tước Nhi ngồi dưới đất bóc măng, nghe vậy ngẩng đầu cười nói: "Người cũng biết nói nàng là đứa bé? Đứa bé không phải

đều là thích náo nhiệt! Nàng không hiểu, nghe tiếng người, trong lòng cũng kiên định. Nếu ném nàng một mình trên giường không để ý tới, nàng không khóc mới lạ."

Phùng Minh Anh nói: "Tỷ tỷ không phải ở trong phòng sao? Nàng muốn ra ngoài chơi."

Nói xong, cúi đầu nhìn Đỗ Quyên nói: "Người là tiểu Phong nha đầu, quý ham chơi, quý nghịch ngợm quý, quý gây sự ..."

Bị phong một đồng danh hiệu, Đỗ Quyên ngoảnh mặt làm ngơ, cười híp mắt nhìn.

Cây đuốc chiếu rọi xuống, bóng người trong viện nghiêng ngả, ngồi, đứng, ai nấy tự bận rộn. Bà ngoại và Hoàng Tước Nhi bóc măng. Cha và đại cữu thu thập cá. Ông ngoại và gia gia (ông nội) ở một bên nói chuyện phiếm, nói kinh nghiệm núi rừng và chuyện lý thú, người nghe được mùi ngon.

Mợ tại phòng bếp đem muối gỗ vang vang, mùi cá cay nồng chui thẳng vào mũi. Đỗ Quyên nhin không được hắt xì, chọc tiểu di một trận cười giòn tan.

Cách vách, nhà Lâm Đại Đầu sớm ăn xong cơm tối. Máy nhà cũng lại đây xem náo nhiệt, tiểu Lâm Xuân nhìn thấy Đỗ Quyên hung phấn kêu to. Nàng mặc kệ hẳn.

Tuy dọn cơm chiều trễ nhưng là một bàn người. Phùng Trường Thuận ra lệnh Hoàng Lão Thực gọi vợ tới, tư thái rất cao, thực thông tình đạt lý.

Cho nên, bữa cơm này ăn thật vui vẻ ấm áp.

Ăn xong, Hoàng đại nương chủ động đề nghị giúp thông gia sao trà.

Nàng có chút tuổi, việc này dĩ nhiên so với người trẻ tuổi có kinh nghiệm, bởi vậy Phùng bà mẹ thập phần vui vẻ, cảm thấy vẫn là lão già nhà mình có kiến thức, biết đùa nghịch người.

Vì thế, hương thơm của cơm qua đi, trong phòng bếp lại truyền ra hương thanh mát của trà.

Bận đến đêm khuya, cũng không biết giờ nào, cả thôn đều ngủ, sân Hoàng Lão Thực vẫn sáng đèn.

Chương 22

Lâm Gia Xuân Hạ Thu

Đêm khuya, Đỗ Quyên ngủ một giấc tỉnh lại, mọi người vẫn chưa ngủ, ăn khuya tại nhà chính. Vừa ăn vừa nói cười, không thấy vẻ thức đêm vất vả, tinh thần sức khoẻ hết sức dồi dào.

"Canh nấm núi thật thơm! So với canh thịt cũng không kém." Đây là thanh âm của đại cữu Phùng Hưng Phát.

"Thông gia an bài, vừa hái trà, đồn củi, còn cắt măng, nhặt nấm, lưới cá, một ngày được rất nhiều thứ." Đây là nãi nãi (bà nội), thanh âm mang theo nịnh hót.

Mọi người ồ ồ cười vang.

Phùng Trường Thuận cười nói: "Đâu có rảnh tâm trí! Hôm nay chúng ta định buổi sáng hái trà, sau đó đồn củi, lưới cá cắt măng gì đó đều thuận tiện."

Hoàng Lão Thực cười nói: "Là tiêu di. Ánh mắt của nàng sáng, lúc đồn củi nhìn thấy một đám nấm như phát hiện vàng, gọi đến dọa người. Ta còn tưởng rằng nàng đập trúng rắn nữa. Vì thế mới hái được, tổng cộng được gần hai cân."

Vì thế mọi người đều nhìn Phùng Minh Anh cười, nói nàng vận khí tốt.

Ăn xong, vợ chồng Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị cáo từ.

Phùng Trường Thuận vội vàng gọi thông gia lại, kêu Phùng bà mẹ nói thăm vài câu, vì thế Phùng bà mẹ vào phòng Phùng Thị, cùng con gái nói nhỏ một chặp.

Đỗ Quyên nghe nàng nói, ông ngoại phân phó, lấy vải bọn họ mang đến đưa cho thông gia.

Phùng Thị không tán thành cũng không phản đối, chỉ hờ hững nói: "Đều để trong rương phía sau giường."

Thì ra phía sau giường còn có thùng ngăn tủ.

Phùng bà mẹ liền mò đến phía sau giường, mở thùng cầm ra một xấp vải dệt màu xám in hoa và một khối bố hoa hồng đi ra ngoài.

Đỗ Quyên nghe nàng nói "Đây là một chút tâm ý, thông gia đừng chê cười, cầm may xiêm y mặc. Miếng này là cho tiểu thúc nàng, cho mấy đứa nhỏ làm xiêm y."

Vì thế bên ngoài lại vang lên lời cảm tạ và khách sao, âm ỹ như cãi nhau, mang theo lời khiêm tốn của Phùng Trường Thuận, loạn một trận, người Hoàng gia thu nhận cáo từ.

Phùng Trường Thuận lại vội, thu thập chuẩn bị hành lý.

Phùng Thị kêu Hoàng Lão Thực vào phòng, phân phó hẳn lên lầu các, đem hạt dẻ sấy khô, hột đào, măng khô rau dại lấy xuống gói lại. Mấy thứ này từ năm trước để dành được, lưu trữ riêng đợi người nhà mẹ đẻ đến đưa lễ ở cũ, cho bọn họ mang về. Trong núi có gì, chỉ có thổ sản vùng núi đền đáp lui tới.

Lộn xộn vội một trận, mọi người mới ngủ, bốn phía triệt để an tĩnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phùng gia mẹ chồng nàng dâu dậy thật sớm, nấu chút cơm canh cho mọi người ăn. Phùng Trường Thuận vội vàng xếp đồ lên con lừa, giỏ trúc như cũ chứa đầy ắp, lên đường về.

Phùng bà mẹ đã nói lưu lại chiếu cố con gái. Phùng Minh Anh làm nũng ăn vạ, nài nỉ cha mẹ một trận, cũng ở lại.

Lúc cha con Phùng Trường Thuận đi, Phùng Thị cũng rời giường đi ra. Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên, cùng Phùng bà mẹ, Hoàng Tước Nhi đều đứng ở cửa viện đưa tiễn. Hoàng Lão Thực xuất phát cùng nhạc phụ, muốn đưa bọn họ một đoạn đường.

Xa gần đều có người đứng ở cửa nhìn qua bên này. Cách vách Lâm Đại Đầu khiêng cuốc đi, thấy bọn họ đi ra, vội theo sau vài bước, tiến lên nhiệt tình hỏi: "Ông ngoại nàng, đi liền sao? Không ở thêm vài ngày?"

Phùng Trường Thuận cười đáp, "Ta cũng muốn ở lại vài ngày! Chỉ là trong nhà bỏ không được."

Lâm Đại Đầu liền nói: "Lại đến nữa. Một năm cũng không thấy các người vào núi một chuyến."

Phùng Trường Thuận thở dài: "Quá xa, đường lại khó đi."

Nói chuyện, thấy vợ chồng Hoàng lão cha và vợ chồng Hoàng lão Nhị từ trong thôn đi tới, đưa 2 túi đan bằng cỏ, cương quyết để lên lưng lừa, nói là chút thổ sản vùng núi, không bán lĩnh, thông gia đừng ghét bỏ.

Hàn huyền khách khí một phen, Hoàng lão cha dặn dò lần tới đến chơi, Phùng Trường Thuận cũng kính nhờ bọn họ chiếu khán con gái, sau đó 2 bên mới phát tay nói đừng.

Hoàng lão cha nhìn theo thông gia cho đến khi người đến đường lên núi, mới quay đầu về thôn.

Bên này Phùng bà mẹ nhìn Phùng Minh Anh phân phó nói: "Người không đi, cũng không thể ăn không ngồi rồi. Hôm nay không nắng lắm, nung đem

chăn trên giường của tỷ người đi giặt, việc này do người làm. Giặt sạch cho ta."

Vợ Đại Đầu đang ôm Lâm Xuân đi tới, nghe vậy phốc xuy một tiếng cười

Phùng Minh Anh bị cười có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng thầm thì nói: "Giặt thì giặt!"

Vợ Đại Đầu vào nhà chính, cùng bà ngoại nói vài câu nhàn thoai rồi ngồi phía sau cửa, cởi bỏ vật áo trước ngực, trước đem Lâm Xuân để vào vị trí, mới nhìn Phùng Minh Anh nói: "Đệ muội, đem Hoa Nhi tới ta cho bú sữa."

Phùng Minh Anh liền đem Đỗ Quyên đưa cho nàng.

Đỗ Quyên thấy Lâm Xuân không ăn, mím cười nhìn nàng, bộ dáng "Có sữa cùng ăn", hết sức buồn cười càng bất đắc dĩ.

Nàng không để ý hẳn, quay vào ngực Thím Lâm dùng sức hút.

Đây là dùng trứng gà đôi lầy, không có ăn không!

Vừa ăn, vừa liếc mắt nhìn Lâm Xuân.

Quả nhiên, tiểu tử kia thấy nàng ăn, lập tức xoay mặt, cũng không cần nhìn, chỉ bằng cảm giác dùng miệng sờ soạng đến đầu nhũ của mẹ mình, dùng sức ăn, ánh mắt lại ngắm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vài lần muốn cười, nhưng nghĩ bú sữa là chuyện lớn, mới nhin được.

Vợ Đại Đầu thấy hai đứa bé đều ăn, mới nói chuyện với Phùng bà mẹ đang bận trong bận ngoài.

Thấy nàng thật sự đem ra giường và chăn trên giường Phùng Thị thay đổi, ôm sợi bông phơi dưới ánh mặt trời, lại ra lệnh Phùng Minh Anh cầm thau gỗ đến ngâm, nhân tiện nói: "Đợi lát nữa chà, ta mang muội tử đi vào thôn giặt. Chúng ta giặt xiêm y đều giặt ở dòng sông trong thôn. Kia nước lón, đủ giặt."

Phùng Minh Anh không lên tiếng.

Vợ Đại Đầu lại nói: "Nếu muội tử xấu hổ ngại người trong thôn nhiều, vậy chúng ta đi thôn phía đông. Kia có một con suối nhỏ, chảy ra thôn ngoài, gọi Đê Hà. Nước cạn chút, cũng giặt được."

Đang nói, trên đường thôn những đứa trẻ chăn trâu đã trở về, ngồi trên lưng bò, giương giọng hướng Lâm gia hô: "Thu Sinh, ăn cơm chưa? Ăn cơm xong chúng ta cắt cỏ heo đi!"

Cách vách liền truyền đến một tiếng "Ăn rồi. Khi nào thì đi?"

Trẻ chăn trâu nói: "Đợi người tới nhà của ta. Chờ ta ăn cơm rồi đi."

Thu Sinh lại lên tiếng.

Vợ Đại Đầu không cho rằng việc này và nàng có liên quan, cũng không suy nghĩ nhiều, như cũ nhàn thoai và Phùng bà mẹ, nói mùa màng năm rồi, nói thu hoạch, nói cuộc sống.

Lúc này, một đứa sáu bảy tuổi, trên đỉnh đầu là búi tóc nhỏ, bốn phía một vòng tóc ngắn, một tiểu tử đen đúa, trên lưng đeo một cái giỏ trúc so với lưng hấn còn to hơn, chạy đến bên ngoài viện Hoàng gia, hướng trong phòng kêu lên: "Nương, ta đi cắt cỏ heo."

Đây là con trai cả Lâm gia Lâm Thu Sinh. Hấn và cha hấn 10 phần giống nhau.

Vợ Đại Đầu trừng quát: "Cắt cỏ heo cái gì? Người muốn tranh thủ thời gian đi chơi. Ở trong nhà góc cho ta, không cho đi! Đợi lát nữa nương phải ra sông giặt xiêm y, còn phải ra vườn hái rau, trở về nấu cơm, rất nhiều chuyện. Người đi, ai chiếu khán Hạ Sinh và Xuân Nhi?"

Đứa nhỏ Lâm gia, ấn theo mùa ra đời đặt tên, Thu, Hạ, Xuân đều có, chỉ thiếu cái đông.

Lâm Thu Sinh nghe xong do dự, quay đầu nhìn vào thôn, 10 phần không muốn buông.

Mùa xuân là mùa sinh sôi nảy mầm. Thôn trong núi, ruộng đồng đối với trẻ con có sự dụ hoặc vô cùng. Lúc này không cho hấn đi ra ngoài, bắt ở nhà chiếu khán đệ đệ quả thực là một trừng phạt. Huống hồ hấn nghĩ, mình không phải đi chơi, hấn đào rau dại trở về cho heo ăn, giảm đi lương thực không nói, còn có thể cắt chút măng trở về xào ăn.

Đứa bé ngẫm nghĩ một phen, cảm thấy mình đang làm "chính sự", cũng không có ham chơi. Quay mặt lại thấy đệ đệ Hạ Sinh từ trong sân đi ra, cầm rổ nhỏ, hô "Ca! Ca!", chạy như điên, la hét cũng muốn đi cắt cỏ heo.

Lâm Thu Sinh đột nhiên nhanh trí, vội nhìn nương nói: "Đệ đệ ngủ, kêu Hạ Sinh nhìn. Tước Nhi còn làm việc, sao ta không thể làm chứ?"

Một câu nói làm mọi người trong nhà Hoàng gia đều cười, Hoàng Tước Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

Chương 23

Đồng Ngôn Vô Kỳ

Vợ Đại Đầu mắng: "Hạ Sinh còn cần người chiếu khán, có thể trông em sao? So với Tước Nhi, nếu hai anh em người có một nửa năng lực, nhu thuận như Tước Nhi, ta chết cũng nhắm mắt. Người đừng lảm bảm, mau đi về nhà cho ta. Ta lập tức sẽ trở lại."

Lâm Thu Sinh thấy kế hoạch và ước hẹn cắt cỏ heo với đồng bọn muốn thất bại, trong lòng không phục, lại nói ra ngôn ngữ kinh người: "Vậy đem đệ đệ qua nhà Tước Nhi. Mẹ đem sữa nuôi con người ta, giúp chúng ta coi chừng đệ đệ một chút cũng không được?"

"Phốc" một tiếng, Đỗ Quyên bị sữa làm sặc.

Thật là cha nào con nấy a!

Phùng bà mẹ, Phùng Minh Anh nghe xong đều ngăn người, đồng loạt ngừng việc trên tay.

Vợ Đại Đầu then quá thành giận, trên mặt biến đen biến hồng, miệng mắng: "Người, quý đáng chém đầu! quý ôn! Người ăn nói không biết chừng mực, không biết học cái tốt!"

Nói xong muốn đứng dậy đuổi đánh hẳn.

Thân mình vừa động, mới phát hiện trong ngực còn ôm 2 đứa bé đầu.

Đành phải ngồi như trước, đem đầu thò ra cửa, đối với ngoài cửa mắng: "Người chờ cho ta! Đợi lão nương về, chặt hai lỗ tai người xuống cho cha người nhắm rượu!"

Lâm Thu Sinh thấy chuyện không ổn, sớm nhanh chân chạy vào thôn.

Hạ Sinh đuổi sát theo phía sau.

Thu Sinh dừng chân lại, quay mặt quát mắng đệ đệ, muốn hẳn trở về.

Hạ Sinh không trở về, cọt nả nhìn anh trai, thề cùng hẳn tiên thoái.

Thu Sinh không còn cách nào, lớn tiếng hướng Hoàng gia hô: "Nương, ta chiếu khán Hạ Sinh. Đi !"

Ý của hẳn là, 2 đệ đệ, hẳn chiếu khán một đứa, cũng tính là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Về phần Xuân Nhi, nha đầu Hoàng gia bú sữa của mẹ, nên giúp chiếu khán đệ đệ.

Vợ Đại Đầu tức giận đến sôi lên, nhìn về hướng thôn trang vắng không ngừng.

Tuy Thu Sinh đồng ngôn vô ky, lại nói trúng tâm bệnh của Phùng Thị, ngay cả Phùng bà mẹ cũng không nhịn được, "căn người miệng mềm" chính là như vậy.

Bởi vậy, Phùng bà mẹ liền khuyên nhủ: "Đừng mắng. Hấn là một đứa nhỏ, muốn hấn chiếu khán em bé còn bú sữa là có chút làm khó hấn. Hấn nghĩ cũng không sai, để Xuân Nhi ở đây cũng tốt. Bảo Minh Anh coi, ta và người ra sông giặt. Minh Anh trông một đứa là chiếu ứng, 2 đứa cũng là chiếu ứng, lại không phí bao nhiêu công sức."

Lúc trước nàng nói giỡn, không thật lòng muốn tiểu khuê nữ đi giặt xiêm y.

Một là nàng còn nhỏ, sợ nàng không giặt nổi chăn lớn. Hai là bởi vì Minh Anh đã 12 tuổi, con gái ở nông thôn không giống tiểu thư khuê các quý như vàng bạc, nuôi tại khuê phòng không gặp người, nhưng cũng muốn tránh những người này. Ở đây dẫu gì cũng là ngoài thôn, sợ nàng ra sông đi bị người nói.

Phùng Thị cũng ở trong phòng kêu lên: "Lâm tẩu tử, đặt Xuân Nhi ở đây đi, người bận người cứ đi. Xuân Nhi và Hoa Nhi ở chung, cũng không khóc nháo, thật ngoan, không phiền toái bao nhiêu."

Vợ Đại Đầu ngẫm lại cũng đúng, lại nói nàng cũng không có cách nào, chẳng lẽ đem con trai đeo trên lưng xuống sông giặt xiêm y, nhìn mẹ con Phùng Thị sượng mặt, nên cười nói: "Như thế... Xuân Nhi của ta thấy Hoa Nhi nhà người liền vui vẻ. Vậy ta để hấn ở đây. Phiền Minh Anh để ý chút."

Phùng Minh Anh vội nói không có việc gì.

Đỗ Quyên nghe các nàng "Xuân Nhi" "Hoa Nhi" gọi, miễn bàn không được tự nhiên.

Bú xong, Vợ Đại Đầu và Phùng Minh Anh một người ôm một đứa, đưa vào trong phòng, nàng mới về nhà giặt xiêm y.

Phùng Minh Anh ngồi trên giường thiêu thừa may vá nói chuyện với tỷ tỷ, vừa chiếu khán 2 đứa bé. Hoàng Tước Nhi cũng ở một bên nhìn, nhất thời làm chân chạy.

Tiểu Lâm Xuân có thể ngồi có thể leo, không chịu nằm yên, hung trí bùng bùng khởi động thân mình nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cảm thấy tiểu tử này thuần túy đem mình làm món đồ chơi, thập phần buồn bực, lại sợ hấn khóc nháo thêm phiền toái cho tiểu di, đành phải bồi hấn vui cười. Cũng không biết là mình chọc hấn chơi, hay là hấn đùa chơi mình.

Nhưng nàng nhỏ hơn Lâm Xuân, không có tinh thần tốt như hắn, chơi một hồi liền muốn ngủ. Lại sợ mình không để ý tới hắn, phát sinh ra sự kiện đê người như lần trước, quay đầu bị hắn chặn miệng mũi nghẹn chết, chẳng phải càng bị đát hơn? Vì thế, nàng tìm biện pháp dỗ tiêu tử này ngủ, thế giới liền thanh tịnh.

Vì thế nàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, một lát nữa lại mở, hướng Lâm Xuân nhìn một hồi, lại nhắm lại.

Quả nhiên, qua vài lần, Lâm Xuân cũng đỡ nghiêng, học nàng nhắm mắt lại.

Vừa ăn no, rất nhanh 2 đứa bé đều ngủ.

Phùng Minh Anh nửa ngày không nghe thấy động tĩnh, thăm dò nhìn vào giường. Thì ra đều ngủ, nàng vừa ý nhìn Phùng Thị cười nói: "Hai đứa này thật nghe lời, cũng không khóc, cũng không làm khó, chơi một hồi liền ngủ. Thật tốt!"

Ngày hôm qua Phùng Thị ngủ đủ, hôm nay muốn xuống giường, nhưng lão nương không cho, chỉ phải tiếp tục ở trên giường.

Nàng thấy em mình cắt vải thành hình vuông, hợp lại thành một khối, đủ mọi màu sắc rất đẹp, không biết là cái gì, liền hỏi: "Đây là cái gì?"

Phùng Minh Anh đắc ý giơ lên, cười nói: "Qua hai tháng nữa trời sẽ nóng, ta giúp Hoa Nhi làm một bộ quần áo hoa. Đẹp, còn tiết kiệm vải."

Phùng Thị cau mày nói: "Phí công phu! Nàng hiện tại chưa biết đi, đều đặt lên giường, trên người đeo tã. Lại nói, trẻ con lớn nhanh như gió, may xiêm y tốt như vậy, mặc không được vài ngày."

Nàng nguyên bản là người thô ráp, không cẩn thận tỉ mỉ như những cô gái bình thường khác. Lấy chồng, sinh con, vì sinh hoạt mệt mỏi, bất cứ việc gì càng giản tiện, cho nên mới có lời này.

Phùng Minh Anh không giống vậy. Là thiếu nữ thích đẹp, nên giận trách: "Lại thế nào, cũng không thể vì sinh con gái thân trần, xiêm y vẫn phải mặc."

Phùng Thị suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: "Vậy người làm lớn một chút, đem tay áo làm dài hơn một chút, cuốn lại, chờ nàng trưởng thành, lại thả xuống, vạt áo cũng làm lớn chút."

Phùng Minh Anh cười nói: "Được, tốt! Ta làm thật dài, cuộn lên bốn năm lần. Hoa Nhi lớn một khúc, thả xuống một lai; lớn một khúc, lại thả xuống một lai, mặc cho đến khi nàng biết chạy khắp nơi. Được chưa?"

Phùng Thị bị nàng đùa cười, liếc nàng một cái.

Đợi đến khi vợ Đại Đầu và Phùng bà mụ giặt xiêm y trở về, thấy Lâm Xuân ngủ thật an ổn, tất nhiên là yên tâm. Vợ thay tã cho hắn, rồi về nhà hái rau nấu cơm.

Bận rộn việc nhà xong, lại chạy tới cho 2 đứa bé bú sữa, cũng không có hồng việc.

Hoàng gia có Phùng bà mẹ và Phùng Minh Anh giúp, ngày cũng đâu vào đấy. Phùng Minh Anh còn thường ôm Đỗ Quyên ra sân thông khí ngắm phong cảnh, làm cho nàng cảm thấy cuộc sống này hết sức thích ý.

Như thế qua hai ngày, phiền toái tới.

Phùng Thị đã chính thức xác định không sữa, Đỗ Quyên chỉ có thể dựa vào vợ Đại Đầu nuôi nấng.

Lâm Đại Đầu liền tìm lý do lại đây, nhìn Hoàng Lão Thực và Phùng bà mẹ nói: "Như vậy không được. Nương Xuân Nhi nuôi 2 đứa bé, cả ngày bận rộn đến mức xoay quanh không nói, thân mình cũng chịu không nổi. Mắt thấy gần tới vụ xuân, tiếp tục như vậy không mệt chết mới lạ."

Hoàng Lão Thực ngây ngốc hỏi: "Không phải cho người trứng gà sao?"

Lâm Đại Đầu nhếch miệng, nói: "Ta nói Lão Thực huynh đệ, người thật đúng là Lão Thực! Mấy cái trứng gà tính cái gì? Ta nghe nói những gia đình giàu có thỉnh vú em, cho ăn tốt, uống tốt, còn có tiền công đâu, nào có tùy tiện 2 trứng gà liền đuổi đi? Sữa là máu của nương, người nghĩ có dễ dàng?"

Hoàng Lão Thực á khẩu không trả lời được, hấn sao biết được chuyện gia đình giàu có là như thế nào.

Phùng Thị không chịu nổi, tính cách nàng mạnh mẽ, nghe không được lời như vậy.

Muốn tranh khẩu khí thì không thể bú sữa Lâm tẩu tử. Một là sợ không nuôi sống con gái nhặt được này; hai lại sợ mặt Lâm tẩu tử khó coi, từ đó hai nhà xa lạ. Tính tình nàng quật cường, khó được cùng Lâm tẩu tử chơi thân nên không muốn làm căng. Dù ở cách vách, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, gập mặt không nói lời nào mới khó chịu.

Phùng bà mẹ cũng chịu không nổi, đem lời giao phó của Phùng Trường Thuận quên sạch sẽ.

Bởi vậy, hai mẹ con vừa sinh khí lại hổ thẹn, vừa vặn trong nhà mới giết con gà, Phùng Thị kêu lão mẹ chặt một nửa, lấy thêm hai mươi trứng gà cho Lâm Đại Đầu.

Chương 24

Giết Địch 1000, Tự Tổn 800 (1)

Thấy Lâm Đại Đầu cầm gà hài lòng đi, Đỗ Quyên sinh khí .

Có thể tính sổ như vậy sao?

Cho là thỉnh vú em cũng không thể tính như vậy đi!

Ví như kiếp trước, vô luận Bắc Kinh hay Thượng Hải giá hàng có cao bao nhiêu, nơi nông thôn xa xôi, tiền công và giá hàng không thể cùng người ta so, bằng không còn có thể sống sao?

Nhưng là, bà ngoại và nương, còn có cái kia Lão Thực cha

Ai! Sao lại nghĩ không ra chứ?

Chuyện Lâm Đại Đầu tìm Hoàng gia muốn này nọ bị vợ hắt biết, đồ mặt mắng, muốn đem đồ vật trả lại, nam nhân không cho. Lúc nàng đến Hoàng gia cho Đỗ Quyên bú, xấu hổ không thôi, làm cho Phùng Thị an ủi nàng nửa ngày.

Nếu không phải do Đỗ Quyên đang lúc bú sữa, từng nghe vợ chồng bọn họ ngầm nói chuyện, còn cho rằng đây là bọn họ cố ý diễn Song Hoàng đầu.

Nàng xem như đã nhìn ra. Lâm gia và Hoàng gia vừa vặn tương phản, là Lâm Đại Đầu đương gia. Đừng nhìn Thím Lâm lời nói vang dội, kỳ thật chuyện lớn nàng không làm chủ được. Còn nữa, nữ nhân dễ mềm lòng, mặc dù Lâm Đại Đầu nhỏ nhen tham lam, nhưng thật thương vợ, nàng sẽ không xé rách mặt cùng hấn nháo.

Tính tình Đỗ Quyên, không dễ dàng tức giận, trên đời này không chuyện gì khiến nàng để bụng lâu.

Nhưng là, việc trước mắt này lại làm cho nàng không thể tiêu tan.

Nếu là nàng, làm thế nào cũng được, là Hoàng gia.

Đầu tiên, Phùng Thị không phải là mẹ ruột của thân thể này. Tiếp theo, Phùng Thị lần này sinh con nơi núi hoang thật sự đau khổ, khí sắc trên mặt vẫn chưa khôi phục lại. Còn nữa, trong nhà đã ít đồ như vậy, nếu Lâm Đại Đầu cách năm ba bữa đến cướp đoạt, nàng có thể nào ngồi yên không để ý đến?

Lâm Đại Đầu một lần muốn hai mươi trứng gà và một bình mỡ heo, Đỗ Quyên tính tốt cũng không thể nhịn được nữa.

Nàng nghĩ, tốt xấu mình xuyên việt đến, một đứa bé con còn chưa đầy tháng, vậy cũng không thể tùy người một nông phu nông thôn khi dễ.

Nói ra, mắt mặt!

Vì thế, chàng vạng tối Phùng bà mẹ đưa nàng đi Lâm gia bú sữa, nàng tuyệt thực, cự tuyệt bú sữa!

Phùng bà mẹ và vợ Đại Đầu đều không biết xảy ra chuyện gì, trăm loại làm dịu và đùa, Đỗ Quyên không ăn.

Phùng bà mẹ hoảng hốt không thôi, nói: "Đừng ngã bệnh đi?"

Lão thái thái hết xoa đầu lại sờ bụng, không tìm ra duyên cớ. Đỗ Quyên lại không khóc nháo, nhắm mắt lại giống như mê man.

Vợ Đại Đầu sờ trán Đỗ Quyên, nói: "Không nóng. Hẳn là không có việc gì. Nếu không tốt, sao nàng không khóc?"

Phùng bà mẹ nghe xong cảm thấy có lý, nhưng Đỗ Quyên không bú sữa, vậy phải làm sao bây giờ?

Đành phải ôm về, nói với Phùng Thị, nghĩ biện pháp khác.

Ra khỏi Lâm gia, Đỗ Quyên nhẹ nhàng thở ra.

Hừ, hừ, hừ!

Người đáng chết Lâm Đại Đầu, cho bản cô nương xem tốt lắm!

Sau khi trở về, Phùng Thị lặng người nghe Đỗ Quyên không bú sữa, ngạc nhiên, lại một phen tra xét, cả nhà đều vây quanh giường.

Trong lòng Đỗ Quyên oán giận nói, ta không khóc, các người hoảng cái gì? Có công phu này, không bằng nấu chút cháo dứt ta.

Nói thật, nàng thật đói bụng.

Nay ăn ngon dáng đáp tốt, đến giờ liền đói bụng.

Nhưng là, Phùng bà mẹ và Phùng Thị đâu biết tâm tư nàng. Nàng đang bú sữa ngon lành, bỗng nhiên hôm nay không ăn, đều cho rằng người nàng không thư thả, ai nghĩ tới nấu nước cơm dứt nàng!

Phùng Thị trầm ngâm, muốn ôm nàng vào trong thôn, tìm bà mẹ lớn tuổi xem.

Theo nàng nói, thôn Thanh Tuyền có lão nhân đều sống đến tám chín mươi tuổi, trên trăm tuổi cũng có mấy người. Những người này sống lâu, từng trải, nếu trẻ con trên người dính đồ không sạch sẽ, bọn họ có thể nhìn ra.

Đỗ Quyên nghe xong oán thầm, cái này căn bản là mê tín!

Nhưng nàng ngẫm lại, bà mẹ giúp nàng tắm ba ngày, cảm thấy mắt tương đối tốt hơn những người này, vì thế nhắm mắt đếm dê, cố gắng vượt qua cơn đói khát ngủ.

Quả nhiên rất nhanh sẽ ngủ.

Phùng bà mẹ nghe con gái nói, vội vàng nói: "Ta và con về ôm nàng đi, người không cần đứng lên."

Vì thế, Hoàng Lão Thực và nhạc mẫu, ôm Đỗ Quyên đi vào thôn tìm lão nhân xem.

Tìm mẹ bà lần trước Vương nữ nữ.

Wang nữ nữ dùng ngón tay khô gầy sờ Đỗ Quyên từ đầu đến chân một lần, chậm thanh nói: "Tốt thực. Không có chuyện gì. Nàng không bú sữa, có phải vì vợ Đại Đầu, ăn gì đó, sữa có vị? Người thử nấu chút nước cơm dứt nàng, xem ăn hay không."

Đỗ Quyên đói bụng ngủ, đến và ngủ không nổi, bị nàng vuốt trên người, lại tỉnh. Lúc này nghe thấy lời của nàng, quả thực muốn hoan hô "cao nhân".

Vì để ôn hòa, nàng như cũ không dám mở mắt.

Phùng bà mẹ nghe Vương nữ nữ nói có lý, vội nói trở về thử xem, liền cáo từ.

Về đến nhà trời đã tối.

Phùng bà mẹ đem lời của Vương nữ nữ nói lại cho Phùng Thị nghe, phân phó Phùng Minh Anh nhanh chóng đi phòng bếp nấu nước cơm.

Đêm đó, Đỗ Quyên thật biết điều uống một chén lớn nước cơm, dùng hành động chứng minh sữa vợ Đại Đầu có vấn đề, không phải thân mình nàng có vấn đề, sau đó hài lòng đi ngủ.

Phùng Thị đuổi người nhẹ nhàng thở ra, khen nàng nhu thuận nghe lời.

Đỗ Quyên ngủ, Lâm gia cách vách lại đối nghịch tiếng khóc tiều Lâm Xuân vang tận mây xanh, quanh quần tại thôn Thanh Tuyền dãy núi bốn phía bao quanh.

Những ngày trước hẳn đều theo Đỗ Quyên cùng ăn và ngủ, chơi và cười, ai ngờ hôm nay Đỗ Quyên không bú sữa, hẳn nên làm như thế nào cho phải?

Hắn không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể khóc nháo không thuận theo.

Vợ Đại Đầu dẫu cách nào cũng không được, đành phải ném hẳn cho nam nhân.

Lâm Đại Đầu có thể có cách gì?

Hắn bị Lâm Xuân nhào thành 2 cái đầu lớn, ôm hắn ở trong phòng đi qua đi lại, đong đưa, hát ru, làm mặt quỷ, phát ra âm thanh quái dị, bắt Thu Sinh và Hạ Sinh lộn nhào... Biến thành trẻ con đa dạng đùa giỡn. Nhưng mà, tiểu Lâm Xuân nhiều lần dừng lại nhìn một chút, lại khóc tiếp.

Tiểu tử này khóc suốt, khóc thẳng đến nửa đêm, khóc đến cổ họng đều khàn khàn. Cuối cùng đại khái khóc mệt mỏi, không khí lực, mới mơ màng ngủ. Trong lúc ngủ mơ thỉnh thoảng còn thút thít một tiếng, bĩu môi, thập phần đáng thương.

Trên dưới Lâm gia lúc này mới yên ổn, ai nấy tự ngủ.

Vợ Đại Đầu nhớ kỹ con trai buổi tối còn chưa bú sữa, liền cẩn thận nghiêng người đem đầu nhũ nhét vào trong miệng hắn.

Tiểu Lâm Xuân đang ngủ bản năng cảm thấy bụng đói, rất tự nhiên ăn.

Vợ Đại Đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng đối với con trai bỗng nhiên khóc nháo, vẫn hồ đồ. Giăng co một đêm, mệt muốn chết, không có nổi, ngủ quan trọng hơn.

Cứ tưởng rằng không sao, ai biết sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Xuân lại khóc lên.

Lâm Đại Đầu tâm phiền ý loạn, ôm hắn đi trong sân.

Di! Hắn phát hiện đến trong sân, Lâm Xuân liền ngừng khóc.

Nếu xoay người trở vào, hắn lại khóc.

Vì thế, hắn liền đứng tại trong viện, chỉ vào gà trống vừa thả ra cho con trai chơi.

Lâm Xuân nhìn một hồi, lại khóc lên.

Lâm Đại Đầu bận rộn đến mức đổ trôi chảy nói: "Đi, đi. Chúng ta đi xem Hoa Nhi muội muội." Chân không ngừng, đi ra ngoài hướng Hoàng gia.

Di, con trai lại không lên tiếng!

Lâm Đại Đầu phát hiện không thích hợp. Hình như con trai muốn đi Hoàng gia.

Nhớ tới lời vợ nói, mỗi lúc con trai bú sữa, nhất định muốn đợi nha đầu Hoàng gia kia ăn hắn mới bằng lòng ăn, không khỏi tỉnh ngộ, vội quay đầu về nhà tìm vợ.

Không hề ngoài ý muốn, Lâm Xuân lại khóc lên.

Vì thế sáng sớm, Lâm Đại Đầu mang theo tiểu Lâm Xuân như lửa cháy xông đi tới Hoàng gia, oa lap oa lap đem Lâm Xuân tới qua và sáng nay nháo nói một lần. Phùng bà mẹ nghe được trợn mắt há hốc mồm.

"Chả trách tối qua ta nghe Xuân Nhi khóc đến nửa đêm, còn tưởng rằng làm sao đâu!"

Con nhà người ta như vậy đều vì vợ Đại Đầu cho con gái mình bú sữa tạo nên, Phùng Thị đương nhiên không thể mặc kệ, vội đem Đỗ Quyên còn đang ngủ ôm dậy, đưa cho Vợ Đại Đầu bú sữa.